

«Era una santa»

Les dones d'Ondara estan decidida-ment a favor de Maria Ascensió Martínez. És un solidaritat femenina que naix de la consciència atàvica de l'explotació de la dona al camp.

A l'estanc de Maria Lluïsa Soler, Madrina de Maria Ascensió, les veïnes de totes les edats ofereixen un aspecte feroç. Maria Lluïsa no pot evitar les llàgrimes quan recorda l'època en què arreplegà la inculpada i la va convertir en la seua assistenta.

«Mari era una màrtir que es desviava perquè no faltara res als seus fills. Mai no va demanar res a ningú. No volia ser humiliada. És una injustícia tremenda que estiga en la presó».

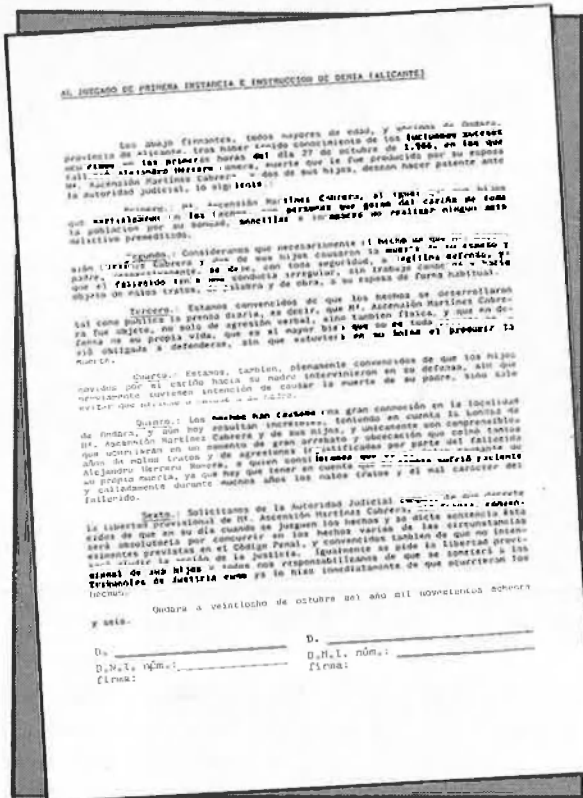
Maria Lluïsa, plena, rossa, recorda la vetlada luctuosa: «Aquella nit els xiquets havien arribat cansats, van estar amb els meus fills tocant els instruments en la societat musical per a les festes d'un poble. ¡Com podia pensar fer res el major contra son pare!» Les veïnes d'Ondara presents en l'estanc on s'arrepleguen firmes estan disposades a fer el que calga. «Arribarem al final», diuen.

Una de les sòcies de l'associació d'Ames de Casa d'Ondara, que encapçalà la manifestació, declara: «Ella no era de la nostra associació, perquè no podia permetre's el luxe de pagar la quota de 300 pessetes anuals. Tot era per als seus xiquets».

En aquestes afirmacions coincideix Rosa Ladrero, assistenta social i una de les poques persones que ha pogut conèixer amb Ascensió en els primers moments de la detenció. Ella tramitava durant els darrers mesos l'alta de la família en la Seguretat Social. Només els faltava 15 dies per normalitzar-ne la situació. «Anava a casa més que res a ajudar-la una miqueta. Sobretot, quan extirparen el ronyó al seu fill Alexandre. En el jutjat només parlava dels seus fills. No em van permetre fer-li cap classe de pregunta. Només tenia la preocupació pel que els seus fills farien sense ella en el futur».

Potser poca gent va voler induir al divorci Ascensió Martínez quan les coses anaven tan malament. Ara, però, una àmplia majoria de la població coincideix a prestar-li tot el suport i a assegurar que era una santa.

A. M. / J.R.S.

Carta de solidaritat amb Maria Ascensió.

Quan Maria Lluïsa Soler es lamentava davant la detinguda perquè aquesta havia d'anar a la presó, li contestà: «Després de 19 anys de presó, no crec que això siga tan cruel. Només ho sent pels xiquets, per ells ho he aguantat tot».

El pare de la detinguda, Rafael Martínez, restava abatut a la porta de sa casa sense voler recordar els esdeveniments. Alguns veïns intentaven consolar-lo dient que al soterrar del seu gendre no havia anat ningú. L'home mai no havia estat d'acord amb el matrimoni de la filla. Més avant, va dir del difunt que de bon començament semblava un home normal però que inclús els pares d'ell l'havien previngut del seu caràcter violent. Segons

Rafael Martínez, que en un altre temps havia treballat de femater municipal, la filla havia estat a punt de morir a mans del marit més de quatre vegades. «Un dia li va llançar una destrat. No la va encertar perquè Déu no ho va voler. Una altra volta li va apuntar amb l'escopeta. Els xiquets tenien por quan ell arribava a casa».

Rafael Martínez assegura que l'ajuntament i la guàrdia civil n'estaven al corrent. Però no podien intervenir per manca de denúncies. «Com convien tantes voltes els primers de la guàrdia civil, no aclareixen mai què passa» diu un veí.

Ara els quatre fills menors viuen atemorits a casa del germà d'Ascensió. Observen els periodistes darrere la cunyada. «Maria és una bellíssima persona que no es mereix el que li ha passat —diu—. Nosaltres no teníem tractes amb el seu home. Ella és incapaç de fer una cosa així. Ell la maltractava, però ningú no podia fer res, perquè ella el volia».

La veïna d'enfront de la davallada de Sant Antoni va ser testimoni diverses vegades de la conducta dissoluta d'Alexandre. «Els xiquets són molt educats —diu la senyora— mai no arraven escàndol. Ells era una santa. M'estranya molt el que li ha passat».

Jesús Fernández Sánchez, secretari del jutjat d'Ondara preferí no mirar el cadàver. «L'habitació era plena de sang. Hi havia un ganivet de cuina doblegat i amerat de sang. Tenia dèset punyalades en el cos. Vuit davant i nou darrere. Van haver de tornar al depòsit per girar el cadàver i veure les ferides de l'esquena. Alexandre venia molt sovint per ací. A voltes, per pagar multes, treia un feix de billetes de la butxaca, com els duen ara, sense cartera. Era molt simpàtic i convidava a cigarrets i coses d'eixes. Tots sabíem de què anava.»

La investigació sobre el presumpte homicidi ha estat duta per la Brigada d'Informació d'Alacant. Ascensió va ser detinguda pels homes del quarter de la Guàrdia Civil del Verger, els quals van fer les primeres diligències. En paraules del comandant de la caserna, el cas és tancat. «Ella s'ha declarat culpable i nosaltres hem realitzat totes les diligències. Ara és el jutge d'instrucció de Dènia qui pot exigir noves investigacions. Segurament, les demanarà en qualsevol moment. □